

Hodinový manžel

Výběr tématu a respondenta

Již při úkolu Fotka jsem uvedla, jak jsem si téma Hodinový manžel vybrala. Pro připomenutí bych chtěla tento rozhovor uvést znovu:

„Kde jsi?“ ptám se svého kamaráda, když konečně dorazí na společný oběd se 40 minutovým zpožděním.

„Ále musel jsme měnit sifón u umyvadla.“ Odpoví ten, který si dokázal zlomit nohu u luxování. Dodnes si nejsem jistá jestli to byla nehoda, nebo to udělal schválně protože nechtěl luxovat celý byt.

„Ty? Proč jsi proboha nezavolal opraváře?“

„Protože já jsem teď opravář. Hodinový manžel to jsem já, opravování to je parketa má!“

Při tomto rozhovoru mě napadlo, že bych se fenoménem Hodinových manželů chtěla zabývat více do hloubky. Zeptala jsem se proto svého kamaráda, zda by se mnou neudělal rozhovor na toto téma. Jeho odpověď byla: „A musíš mě i vyfotit?“ Samozřejmě jsem mu vysvětlila pravidla anonymity i to, že jeho jméno nebude nikde v rozhovoru použito, a pokud ano bude změněno. Na to jsem dostala odpověď, že nechce, abych jeho jméno měnila, protože se mu jméno Míša líbí ze všech nejvíc. V práci bude proto uvedeno právě jméno komunikačního partnera, ostatní jména jsou však změněna.

Vybrat místo k rozhovoru nebyl žádný problém. Již od počátku jsme se oba shodli, že se rozhovor bude konat u něho doma. Když jsem však za ním jela do Prahy, zjistila jsem na onlinových stránkách firmy, ve které Míša pracuje, že na rozhovor máme přibližně hodinu a on pak musí k nějaké paní. V tu chvíli jsem začala chtít vidět ho při práci. Navrhla jsem mu, že rozhovor uskutečníme při výkonu jeho práce.

Překážky v rozhovoru a samotný rozhovor

Nápad uskutečnit rozhovor přímo během výkonu práce se mi zdál ze začátku geniální. Míša mi řekl, že to není problém, protože na některé opravy chodí dva, a tak ze mě pro jednu udělá hodinového manžela. Nakonec se tento nápad ukázal jako velmi hloupý. Přijeli jsme k paní Anně, jenž je dlouhodobou uživatelkou služeb Hodinových manželů. Když jsme přišli

do bytu paní Anny, hrálo tam velmi nahlas rádio. Zeptala jsem, proč je to tak nahlas a zda to nejde trochu ztlumit. Paní Anna mi odpověděla, že takhle to Míšánek rád. Řekla jsem si, že v nahrávce nepůjde nic slyšet, a tak rozhovor odložíme na později. Později se tato úvaha ukázala jako geniální, protože při čištění kobereců je opravdu hluk a já jsem většinou neslyšela ani instrukce, které jsem od Míši dostávala.

Když jsme asi po čtyřech hodinách dokončili čištění kobereců, těšila jsem se na oběd a pořádně vychlazenou kolu. S úlevou jsem si sedla do auta, přičemž mi Míša oznámil, že čas na oběd teď fakt nemáme, protože mu psal pan Petr. Pan Petr je velmi úspěšný právník, bohužel mu nedávno zemřela žena a on se teď musí starat sám o svoji pětiletou dceru. Jeli jsme tedy vyzvednout jeho dceru do školky. Napadá vás, jak jsme ji mohli odvést domů, když nemáme dětskou autosedačku? „Jednoduše, hodinový manželé myslí prostě na všechno“ řekl na to Míša.

To je normální, že jezdíš vyzvedávat děti ze školky?

Ne určitě to nedělám nějak často. Teda často to dělám, ale jen pro Petra.

Proč?

Petrovi umřela žena a on si teď moc neví rady. Potřeboval by nějakou ženu, bude mít radost až tě uvidí. Mohli byste se seznámit. Já si myslím, že největší výhodou tohohle zaměstnání je, že se seznámíš se spoustou zajímavých lidí. Je to jako práce v hospodě. Jo uznávám někdy to je na budku s těma lidma, ale pak jsou momenty a lidi jako je Petr za který to jako stojí no.

A proč si pan Petr nenajme chůvu na vyzvedávání dítěte ze školky?

To je úplně jednoduchý (smích). On je právní z té firmy, kde já jsem pracoval jako IT technik. Tak jsme se znali od vidění. A tuhle práci jsem jeden čas dělal současně s tou první. Jednou se jim doma něco rozbilo, a tak se mě v práci zeptal, zda bych jim to nemohl přijet opravit. Já jsem souhlasil. On byl ale hodně často někde v zahraničí a doma bylo potřeba spoustu úprav a drobných oprav, to víš, ještě jeho žena žila a snažila se o tu domácnost postarat sama. Ale tak víš jak, ženská. Jsou prostě věci, co nezvládla. Začal jsem tam hodně jezdit, třeba i pětkrát v týdnu. Postupně jsem jim vymaloval všechny místnosti. Byl jsem vlastně pak i u toho telefonátu ...

Telefonátu?

No... nevím jestli to takhle můžu říct víš? Nechci z toho rozhovoru dělat dojemnou romanci.

Neboj, když si rozmyslíš at' to tam nepíšu, tak to tam psát nebudu. A jestli mi to vůbec říct nechceš, tak to přeci taky nevadí.

Ne říct ti to asi i chci, ale nechci být sentimentální a vypadat v tom rozhovoru jako ufňukánek. Takže jednou když jsem tam byl, tak jí zavolali z nemocnice nebo odkad a řekli jí že v nějakých testech ji našli rakovinu. No rakovinu plic. Nevypadalo to tak zle. Začala chodit na chemoterapie, tam jsem ji taky vozil já. Ted' se mě určitě zeptáš proč vid'?

Jo zeptám. Proč?

Víš asi když máš rakovinu, tak svoji slabost nechceš ukazovat jiným lidem. Když jsem ji tam poprvé vezl, tak jsem z toho byl taky vyplašenej. Dovezl jsem ji tam a pak po nějaký době ji pustili. Vypadala hrozně, skoro nemohla jít. Najednou se to všechno jakoby změnilo. Ale úplně všechno. Ted' když nad tím kolikrát přemýšlím, tak jsem přestal být hodinovým manželem a byl jsem jejím druhým manželem. Jak jsem trávil hodně času u nich, v tý době jsem vlastně chodil skoro jen k nim dělat hodinovýho manžela. Často jsem ji vozil do tý nemocnice, nechtěla aby ji tak viděl někdo cizí. Ale vlastně já byl přeci taky cizí, jen jsem jim spravoval věci. Tak jsem taky začal vyzvedávat Miu ve školce, protože jí bylo špatně. Někdy jsem tam jezdil, abych uvařil nebo pomohl vyprat, nebo si hrál s Miou. Dělal jsem všechno, co bylo potřeba. Většinou to byly ale maminkovské povinnosti a ne věci, co dělají normálně Hodinový manželé. Ale co vlastně normálně dělají hodinový manželé? Tak čím víc se blížil konec, tím víc potřebovala, aby si s ní někdo povídal. I za to mě platila. Nevěřila bys kolik lidí si nás najímá, abychom si s nima povídali. Hele támhle za rohem je už ta školka..

Vyzvedli jsme Miu ve školce. S velkou nedůvěrou mě celou cestu domů zpovídala. Ptala se mě na otázky jako například *Máš ráda koníky? Umíš číst písmenka? Jsi holka nebo kluk? Když nejsi kluk, proč nosíš montérky jako Míša?* Snažila jsem se odpovídat podle svého nejlepšího svědomí a vědomí, ale nepřišlo mi, že bych ji moje odpovědi nějak uspokojili. Když jsme dorazili k jejich domovu, řekl mi, že k nim cizí lidi nesmí a já musím počkat v autě. Naprosto jsem to chápala a tak jsem čekala v autě. Míša mi řekl, že by Petr měl přijít během hodiny. Když uběhlo asi půl hodiny, objevila se Mia s obrázkem. Otevřela jsem dveře. „Jsi cizí nebo tě známe?“ Zeptala se Mia.

„Jsem cizí, ale Míša mě zná.“ Vůbec jsem nevěděla, co mám odpovědět.

„Aha, tady jsem ti nakreslila obrázek. Umíš kreslit koníky?“ zeptala se mě.

„No můžu to zkusit, koukni tady máme jeden papír a propisku.“ Začala jsem tedy kreslit koníka.

„Juůů ten je super. Míšu vůbec neumí kreslit. Mám ho jako chůvu ráda, ale to kreslení by měl teda zlepšit. Můžu si toho koníka nechat?“

„To je jasný, že jo.“ Odpověděla jsem.

„Když Míšu znáš, tak asi nejsi cizí. A navíc umíš kreslit koníky, tak pojď domů, ještě něco mi nakreslíš. Ale nesmiš říct tatškovi, že jsi cizí. On má pak strach. Ale neboj já tě budu sledovat, při každým tvým kroku.“ Řekla výhružně Mia se zdviženým ukazováčkem.

Během hodiny se vrátil pan Petr domů. Byl velmi nemile překvapený, že v jeho domě je člověk, který tam nepatří. Vysvětlila jsem mu, že píšu seminární práci na téma hodinových manželů a zkouším si jím být jeden den. Viděla jsem, že byl z mé přítomnosti velmi nervózní. Vypadal, že se mi snaží ukázat, že je dobrý otec a na dceru má dostatek času, ale co mohl to pokazil. Začala jsem se také cítit špatně, tak jsem požádala Míšu, jestli už můžeme jít. Odešli jsme tedy do auta, kde jsem zůstali chvíli sedět.

Kde jsem to skončil?

Vyprávěl si mi o Mii mamince a že bych nevěřila, kolik lidí si najímá hodinový manžele na povídání.

Jo vlastně. No ale fakt bys tomu nevěřila. Tady Miu třeba hlídám, většinou tři dny v týdnu. Musím říct, že jsem nevěřil, že se Petr vrátí tak brzo z práce. Ale i hodně mých kolegů má takhle někoho, kdo mu zavolá, že něco potřebuje opravit, ale ve skutečnosti si chce povídat. Víš mě přijde, že my nejsme firma Hodinový manžel, ale firma Kamarádský manžel. Jak jsem ti říkal, hrozně lidí si chce povídat, nebo dokonce chodím pomáhat plejt, a starat se o zahrádku. Je to jedna paní se synem. Ona říká, že jí ty peníze za to stojí, apoň má kluk mužský vzor. Často se nám taky ted' před Velikonocema stává, že lidi chtějí umýt okna. Fakt. Za tenhle týden jsem byl u čtyř lidí, kterým sem je myl. A třeba ta paní Anna, k ní už její děti nechodí ani vnoučata. Ale všimla sis, že má na stěně v kuchyni ty nádoby na bábovky? Každou středu k ní jezdím na snídani. Vždycky mi upeče nějakou buchtu nebo bábovku a pak mi to zabalí s sebou. Když je potřeba něco jí zpravím, ale to je jen málokdy. Mnohem častěji chce vyprávět, co jsem dělal v práci, nebo mi ona vypráví, co viděla v televizi.

Dneska nám nic takového neříkala vid'?

Myslím, že ses jí nelíbila. Nemá ráda nové lidi i na mě si musela zvyknout.

Uvědomila jsem si, že jsem během toho dne častokrát přemýšlela, jestli Míša tím, že ze mě na den udělal hodinového manžela, nenarušil stereotypy, které se svými stálými klienty má. Myslím si, že ano. Když si teď zpětně čtu přepsaný rozhovor, uvědomuji si, jak moc moje přítomnost změnila stereotypní situace, které má Míša se svými klienty. Uvědomila jsem si, že tato zkušenost mě velmi obohatila, ale zároveň zklamala, protože jsem nemohla poznat právě ty stereotypní situace. (To, že to jsou a nejsou stereotypní situace jsem poznala právě díky rozhovoru s Míšou, kdy mi sám řekl, co se normálně děje jinak). Sám mi řekl, že si na začátku neuvědomil, jak moje přítomnosti změnila situace. Zeptala jsem se, zda když jede se svým kolegou někam, zda ten taky mění situace. Řekl mi, že nad tím nikdy nepřemýšlel a divné mu to začalo připadat až teď, když byl se mnou. Podle jeho názoru za prvé jsem žena a ostatní jeho kolegové jsou muži. Každého tak napadne otázka, co tu sakra ona hledá? S tím souvisí i za druhé, kolegy již většina lidí zná a já jsem cizinec, který se snaží vloupat do jejich soukromí a navíc chce milého Míšu okrást o klienty a práci (toto nebyl můj pocit, ale řekla mi to paní Anna, když mě zpovídala, proč tam jsem).

Závěr

Tento rozhovor se mi velmi líbil. Když jsem však začala tento úkol psát, tak mi přišlo divné nejdříve něco okomentovat a pak k tomu uvést kus rozhovoru. Proto moje práce se skládá z rozhovorů, pozorování a mých vlastních myšlenek, které mě napadaly během rozhovoru. Myslím si, že jsem zjistila dost zajímavých věcí jako například to, že role hodinového manžela se postupně mění. Dnes není nic neobvyklého, když si lidé zaplatí za to, že si s nimi někdo povídá, nebo mu může upéct bábovku. Také jsem si uvědomila, že není lehké vstoupit do nějakého cizího prostředí, aniž bychom ho svoji přítomností nezměnili. Nakonec mého úkolu bych chtěla poděkovat Míšovi za jeho upřímnost a trpělivost během celého dne a všem, kteří se nechtěně zúčastnili mého dne jako Hodinový manžel.